

Η Έικο Ακιγιάμα είναι μια σαραντάχρονη νοικοκυρά. Ανησυχεί για τον γιο της, τον Γιούτα, που πηγαίνει στην Ε' Δημοτικού και υφίσταται bullying, αν και προς το παρόν τα πράγματα δεν έχουν φτάσει σε σημείο να πιαστεί με κάποιον στα χέρια. Συνήθως, τον αγνοούν ή τον κατηγορούν για ό,τι συμβαίνει. Εκείνος επιμένει ότι δεν τον παρενοχλούν, αλλά η Έικο τον βλέπει τόσο στεναχωρημένο, που ραγίζει η καρδιά της.

Στον Γιούτα αρέσει το μπίιζμπολ, όμως οι φίλοι του δεν τον φωνάζουν πλέον να παίξει μαζί τους. Μετά το σχολείο, πηγαίνει στο πάρκο και παίζει μόνος του, πετώντας την μπάλα στον τοίχο.

Πριν από δύο χρόνια, ο Γιούτα έπαιζε κανονικά με τα άλλα παιδιά. Μια μέρα, καθώς η Έικο επέστρεφε από τα ψώνια και περνούσε έξω από την αυλή του σχολείου, είδε τον γιο της στον αγωνιστικό χώρο. Ο Γιούτα έκανε ένα λάθος, και οι συμπαίκτες του τα έβαλαν μαζί του πολύ άσχημα, ήταν ανελέητοι.

«Έχεις αργά αντανakλαστικά!»

«Εξαιτίας σου θα χάσουμε τρεις βαθμούς!»

«Αν χάσουμε, θα φταις εσύ!»

Η Έικο ήξερε ότι ο Γιούτα δεν ήταν και κανένα αστέρι του αθλητισμού, αλλά είχε πολλά άλλα προτερήματα. *Είναι τόσο καλό παιδί...* σκεφτόταν. Τη στεναχωρούσε που οι άλλοι δεν μπορούσαν να δουν τα δυνατά του σημεία, και ήταν πολύ σκληρό να βλέπει τον γιο της να ζητά συγγνώμη και να σκύβει το κεφάλι μπροστά στους συμπαίκτες του, που δεν σταματούσαν να του επιτίθενται.

Ύστερα από εκείνο το περιστατικό, σταμάτησαν να τον καλούν για παιχνίδι.

«Είσαι μπελάς για την ομάδα, γι' αυτό και δεν θα σε ξαναφήσουμε να παίζεις μαζί μας», του είπαν.

Το χειρότερο για τον Γιούτα ήταν ότι δεν τον φώναζαν πια να παίξει μπίτζμπολ. Η κακοδιαθεσία του ήταν εμφανής, και έφτασε να ξεσπάει στην Έικο, αλλά εκείνη την πονούσε περισσότερο ότι δεν της έλεγε τι τον απασχολούσε, ότι δεν της άνοιγε την καρδιά του.

«Καλά είμαι», επαναλάμβανε ξανά και ξανά.

Όταν η Έικο προσπάθησε να του υποδείξει να τα βρει με τους φίλους του, εκείνος πήρε αμυντική στάση:

«Παράτα με ήσυχο, σπαστικιά!».

Όταν του πρότεινε να αλλάξει σχολείο, εκείνος απάντησε πως, αν του έκανε τέτοιο πράγμα, δεν θα τη συγχωρούσε ποτέ στη ζωή του.

Η Έικο ένιωθε ανήμπορη και δυστυχισμένη που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να βοηθήσει τον γιο της.

Ένα απόγευμα, ο Γιούτα επέστρεψε από το πάρκο με κακή διάθεση και πολύ νωρίτερα από ό,τι συνήθως.

«Τι σου συνέβη, γιε μου;»

«Τίποτα!» απάντησε εκείνος ξερά.

Η αλήθεια αποκαλύφθηκε με ένα τηλεφώνημα.

«Έικο, σου είπε ο Γιούτα τι έγινε στο πάρκο;»

«Όχι. Τι έγινε;»

«Σήμερα την ώρα που ήμουν στο πάρκο κι έκανα κούνια τον μικρό, ήρθε ο Γιούτα, και, όπως πάντα, άρχισε να παίζει μόνος του, πετώντας την μπάλα στον τοίχο. Τότε εμφανίστηκαν επτά-οκτώ συμμαθητές του και του είπαν ότι

ήθελαν να παίξουν μήλα και ότι τους ενοχλούσε. Ένας από αυτούς τον χτύπησε με μια μπάλα, και ο Γιούτα έφυγε τρέχοντας. Στεναχωρήθηκα πολύ, γιατί εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Συγγνώμη».

Η Έικο πάγωσε. «Μα να του συμβεί τέτοιο πράγμα και να μη μου πει τίποτα;» Στεναχωριόταν γιατί ο γιος της δεν την είχε εμπιστευτεί και ένιωθε ότι δεν είχε τη δύναμη να του μιλήσει, να προσπαθήσει να του εκμαιεύσει τι είχε γίνει.

Την επόμενη μέρα, η Έικο αποφάσισε να τηλεφωνήσει στον κύριο Γιαγκούτσι, έναν γνωστό του συζύγου της. Δεν είχε μιλήσει ποτέ μαζί του, αλλά ο άντρας της τής είχε δώσει την κάρτα του πριν από μία εβδομάδα. Ήταν και οι δύο στη

λέσχη του κέντο¹ στο λύκειο. Είχαν χάσει ο ένας τα ίχνη του άλλου για σχεδόν είκοσι χρόνια, αλλά είχαν συναντηθεί τυχαία στον δρόμο την προηγούμενη εβδομάδα.

Καθώς είχαν να ιδωθούν πολύ καιρό, αποφάσισαν να πιουν κάτι σε μια καφετέρια, και πέρασαν σχεδόν δύο ώρες κουβεντιάζοντας. Ο κύριος Γιακούτσι εργαζόταν ως σύμβουλος επιχειρήσεων. Ο σύζυγός της τής είχε πει ότι γνώριζε πολλά από ψυχολογία και ότι βοηθούσε στην επίλυση προβλημάτων τόσο στον επιχειρηματικό όσο και στον προσωπικό τομέα. Του είχε εξηγήσει την περίπτωση του Γιούτα, κι εκείνος προσφέρθηκε να τους βοηθήσει. Γι' αυτόν τον λόγο τού είχε δώσει την κάρτα του.

1. Το κέντο, κατά λέξη «ο δρόμος του σπαθιού», είναι μια σύγχρονη ιαπωνική πολεμική τέχνη, η οποία προέρχεται από τη σπαθασκία (κεντζούτσου) και χρησιμοποιεί σπαθιά από μπαμπού (σινάι) και προστατευτική πανοπλία (μπόγκου). (Σ.τ.Μ.)

Όταν γύρισε σπίτι, ο σύζυγος της Έικο της έδωσε την κάρτα και της είπε:

«Κάλεσέ τον στο τηλέφωνο. Του έχω μιλήσει ήδη για το πρόβλημα».

«Και γιατί πρέπει να του τηλεφωνήσω εγώ; Δεν τον ξέρω καθόλου! Θα έπρεπε να του μιλήσεις απευθείας εσύ».

«Μα για σένα ανησυχώ. Έχεις επηρεαστεί πολύ από τα προβλήματα του Γιούτα. Αυτό συζητούσα με τον Γιαγκούτσι».

«Υπονοείς ότι εγώ είμαι αυτή που έχει πρόβλημα; Είμαι η μητέρα του. Είναι φυσιολογικό να ανησυχώ. Αφού εσύ τρέχεις όλη μέρα πάνω κάτω με το φορτηγό και δεν είσαι ποτέ σπίτι, δεν σε νοιάζει. Εγώ είμαι αυτή που περνάει όλη τη μέρα εδώ μέσα φροντίζοντας τον γιο μας, ενώ εσύ δεν θέλεις καμία σχέση με όλα αυτά. Δεν πρόκειται να μιλήσω με αυτόν τον άντρα, γιατί

είμαι σίγουρη ότι δεν ξέρει τίποτα για την ανατροφή ενός παιδιού», είπε η Έικο, πετώντας την κάρτα στο τραπέζι.

Αυτό είχε συμβεί μία εβδομάδα πριν. Όμως μετά το τηλεφώνημα αυτό, η Έικο ήταν τόσο στεναχωρημένη και απελπισμένη, που θα έκανε τα πάντα.

Δεν της άρεσε καθόλου να νιώθει έτσι. Χρειαζόταν απεγνωσμένα βοήθεια και δεν την ένοιαζε πλέον από πού θα προερχόταν αυτή. Τότε θυμήθηκε τον κύριο Γιαγκούτσι. Ευτυχώς, δεν άργησε να βρει την κάρτα.

Αποφάσισε να του τηλεφωνήσει μία ώρα αφού ο Γιούτα έφυγε για το σχολείο. Η Έικο δεν μπορούσε να φανταστεί τις εκπλήξεις που θα της επιφύλασσε εκείνη η μέρα.